

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
Zlatar, Trg slobode 14A

Poslovni broj: P-479/2023-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, po sucu Jeleni Habulin kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Lucije Vuletić (prije Žuvela), Sveti Duh 210, Zagreb, OIB 24108920228, koju zastupa odvjetnik Hrvoje Borak i ostali odvjetnici iz OD Đerek i partneri j.t.d. iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB 92963223473, kojeg zastupa odvjetnik Kruno Knežević i ostali odvjetnici iz OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene dana 17.rujna 2026., u prisutnosti tužiteljice i njezinog punomoćnika, odvjetnika Hrvoja Boraka te zz punomoćnika tuženika, odvjetničke vježbenice Angele Blaće, dana 29.rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu br. 3208377201/07 koji je sklopljen između tužiteljice i tuženika dana 05.02.2007. godine :

-članak 2. st. 4. u cijelosti,

-članak 23. toč. D) u dijelu koji glasi“...uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora, važećim u trenutku prijevremene otplate.“,

- članak 23. toč. R) u cijelosti.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 da tužiteljici Luciji Vuletić (prije Žuvela), Sveti Duh 210, Zagreb, OIB 24108920228 isplati iznos od 7.706,05 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 14.lipnja 2023. do isplate, po stopi koja se do 29. prosinca 2023. određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023., pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referente stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. O d b i j a s e tužiteljica s tužbenim zahtjevom koji glasi:

" Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu br. 3208377201/07 koji je sklopljen između tužiteljice i tuženika dana 05.02.2007. godine u dijelu koji se odnosi na ugovaranje valute uz koju je vezana glavnica za švicarski franak i u dijelu koji se odnosi na ugovaranje kamatne stope koja je promjenjiva jednostranom odlukom tuženika, a koje odredbe su sadržane u sljedećim člancima Ugovora o kreditu:

-članak 1. Ugovora u dijelu koji glasi „...u kunsnoj protuvrijednosti od 100,000,00 CHF (slovima:stotisuća chf) obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita“.,

-članak 1. st. 2. u dijelu koji glasi „...,uz valutnu klauzulu,...“ ,

-članak 2. st. 1. u dijelu koji glasi „...iznos od 100.000,00 CHF (slovima:stotisuća chf)..., ...koja je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenljiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d....; ...sve u kunsnoj protuvrijednosti na dan plaćanja, obračunato po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja.“,

-članak 2. st. 3. u dijelu koji glasi „...sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora, koja je promjenljiva...“ ,

-članak 7. st. 1. u dijelu koji glasi „...obračunatoj po srednjem tečaju HNB-a važećem za CHF na dan plaćanja.“

- članak 7. st. 2. u cijelosti

-članak 23. toč., toč. K) u cijelosti, osim u dijelu da je tužitelju uručen otplatni plan."

IV. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA D.D., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici LUCIJI VULETIĆ, Zagreb, Sveti Duh 210, OIB: 24108920228, naknadi troškove postupka u iznosu od 2.150,00 EUR , sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29.rujna 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referente stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tužiteljici LUCIJI VULETIĆ, Zagreb, Sveti Duh 210, OIB: 24108920228, da tuženiku ZAGREBAČKA BANKA D.D., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da naknadi troškove postupka iz čl.156.st.1.ZPP-a u iznosu od 62,50 EUR, u roku od 15 dana.,

Obrazloženje

1. Tužiteljica je protiv tuženika dana 14.lipnja 2023.g. podnijela Općinskom građanskom sudu u Zagrebu tužbu u kojoj navodi da je s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu br. 3208377201/07 dana 05.02.2007. godine kojim je ugovoreno da će kreditor/tuženik isplatiti korisniku kredita/tužiteljici iznos od 100.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, s

redovnom promjenjivom kamatnom stopom koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,30 % godišnje, a koja je promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom tuženika. Rok otplate kredita ugovoren je na 20 godina s mjesečnim anuitetima u iznosu od 617,51 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju HNB-a važećem na dan plaćanja. Nakon sklapanja Ugovora o kreditu tužiteljica je sklopila brak te je došlo do promjene njezinog prezimena iz Žuvela u Vuletić.

2. Nadalje navodi da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod posl. brojem PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine koja je donesena u postupku protiv ovdje tuženika, a po tužbi Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, te je utvrđeno da je tuženik u potrošačkim ugovorima o kreditima povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac tužiteljicu kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravim i obvezama ugovornih strana. Tuženik je opisanim postupanjem povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, ovdje tužiteljicu, zaključujući ugovore o kreditima, između ostalog i predmetni Ugovor broj 3208377201/07, koristeći u istom ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena i valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije tužiteljicu kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na punoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa zaključenjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/03).

3. Sklapanjem ugovora o kreditu u švicarskim francima tuženik je postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama čl. 322. Zakona o obveznim odnosima, čime je povrijedio prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, ugovarajući valutnu klauzulu u švicarskim francima bez upozorenja tužiteljici kao potrošaču na učestalost promjene tečaja svjetskih valuta te brojnih faktora koji utječu na kretanje tečajeva, što ih čini teško predvidivim na rok duži od deset godina, prikazujući tužitelju svoju ponudu kao najpovoljniju moguću, preporučujući sklapanje kredita u švicarskim francima radi niže kamatne stope, ali je pri tome prešutio rizik tečajnih razlika.

4. Prema mišljenju tužiteljice ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču su nerazumljive, nepoštene pa prema tome ništetne, jer je tuženik prije i u vrijeme zaključenja ugovora propustio informirati tužiteljicu kao potrošača o četiri činjenice: 1. o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, 2. o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, 3. o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog

uvođenja EURO zone potpuno izvjestan i 4. o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, pa je tuženik prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu s tužiteljicom postupao suprotno odredbama čl. 81., 82., 90. tada važećeg ZPP 03, a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg ZPP 07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama čl. 322. ZOO-a. Tužiteljica je s tuženikom pregovarala isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njezinom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, pri čemu je anuitet ovisio o glavnici i ugovorenoj kamati, koja je bila najniža za švicarske franke. Tužiteljica nije mogla mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora. Tuženik je tužiteljici reklamirao i prezentirao kredit u švicarskim francima kao najpovoljniji kredit, jer su najniže kamate.

5. Tužiteljica navodi da je nedvojbeno da su odredbe koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu te odredbe kojima se vezuje glavnica uz švicarski frank, Ugovora o kreditu sklopljenog između parničnik stranaka ništetne, te je tuženik dužan vratiti tužiteljici upravo ono što je temeljem takvih ništetnih odredaba ugovora stekao, a s obzirom da je tuženik u zakašnjenju, dužan je tužiteljici isplatiti i zakonsku zateznu kamatu. Mjesečni anuitet tužiteljice prema Ugovoru o kreditu iznosio je 617,51 CHF, a na dan isplate kredita CHF je po srednjem tečaju HNB-a iznosio 4,515450 kn, a što su tužiteljici bili jedino poznati podatci, pa je iznos anuiteta koji je tužiteljica po Ugovoru trebala isplaćivati tuženiku iznosio 2.788,34 kn /370,08 eura.

6. Tužiteljica napominje kako je od tuženika zatražila dostavu dokumentacije koja se odnosi na Ugovor o kreditu br. 3208377201/07 od 5. veljače 2007. godine, ali do dana podnošenja tužbe tuženik po njezinu traženju nije postupio, pa predlaže da sud naloži tuženiku dostaviti Ugovor o kreditu br. 3208377201/07 od 5. veljače 2007. i Dodatak Ugovora, početni otplatni plan, promete po kreditu, pregled promjena kamatnih stopa, tada važeću Odluku o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

7. Kako bez navedene dokumentacije tužiteljica ne može postaviti tužbeni zahtjev za isplatu određenog iznosa novca, navodi da će isti, sukladno čl. 186.b Zakona o parničnom postupku, odrediti nakon što primi predmetnu dokumentaciju i nakon provedbe financijskog vještačenja, pa u tužbi predlaže da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku da joj isplati iznos čija će se visina odrediti nakon provedenog dokaznog postupka u skladu s čl. 186b Zakona o parničnom postupku sa zakonskim zateznim kamatama i da joj naknadi troškove postupka sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude.

8. Rješenjem predsjednika Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-223/2023-6. od 25. rujna 2023. za postupanje u ovom predmetu određen je Općinski sud u Zlataru.

9. U odgovoru na tužbu tuženik ne osporava da je s tužiteljicom sklopio Ugovor o namjenskom kreditu 3208377201/07 od 05. veljače 2007.g., kojim je tužiteljici stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 100.00,00, ali osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti, te ističe prigovor zastare.

10. Nadalje tuženik ističe kako tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Uz to dodaje da tužiteljica ne bi bila aktivno legitimirana zahtijevati sve navodne preplate, koje su vršene po ovom kreditu, iz razloga što uplate nisu vršene samo od strane tužiteljice, nego i od strane drugih osoba te bi, stoga, tužiteljica mogla samo potraživati navodno preplaćene iznose, koje je sama vršila, kada bi uopće zahtjev za isplatu bio osnovan, a što se osporava u cijelosti. Iz prometa po partiji kredita razvidno je da su uplate na ime podmirenja ovog kredita, između ostalog, vršene od strane osoba Jordanka Žuvela i Nikša Žuvela.

11. Tuženik smatra da je odlučna činjenica u ovom predmetu da su tužiteljica i tuženik dana 18.12.2015. godine sklopili Sporazum o konverziji u kredit uz valutnu klauzulu u EUR (dalje u tekstu: Sporazum) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15), kojim u parnične stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je tužiteljičin kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, odnosno položaj tužiteljice je izjednačen s položajem u kojem bi bila da je koristila kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, te je Sporazumom promijenjena ugovorena valutna klauzula i ugovorna kamatna stopa iz osnovnog ugovora čime je tužiteljica prihvatila i promjenjivu kamatnu stopu (određeno strukturiranu), a koja kamatna stopa se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR od dana sklapanja osnovnog ugovora.

12. Tuženik navodi da je cilj i osnovno načelo ZIDZPK/15 propisano odredbom čl. 19.b koja navodi da konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, te je tim Zakonom točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR.

13. Tuženik ističe da je tužiteljici pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. godine u usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR utemeljen na novom otplatnom planu koji je zamijenio početno utvrđeni otplatni plan i koji je uzeo u obzir valutu kredita (CHF - EUR) i tijekom kamatnih stopa, kako za CHF kredit tako i za EUR kredit, pritom uzimajući u obzir cjelokupne iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF.

14. Prema mišljenju tuženika iz zakonskog okvira određenog ZIDZPK/15, pravnih stajališta VSRH izraženih u odlukama posl.br. Gos 1/2019, Rev 1014/18, Revd 2021/2020 te iz odluke Suda EU C-567/20, proizlazi da Sporazum zaključen između tužiteljice i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je, te da je tim Sporazumom stvorena nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužiteljice kao potrošača i tuženika kao trgovca, slijedom čega tužiteljica kao korisnik kredita u CHF nema pravni

interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove, jer je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Sporazuma pristala biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ju stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita.

15. Vezano za tužbeni zahtjev tužiteljice kojim potražuje zakonske zatezne kamate, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljicine tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužiteljice u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Tuženik smatra da je iz navedenog razvidno da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužiteljice u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužiteljica bi eventualno imala pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužiteljica postavila zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

16. Tuženik predlaže da sud odbije sve tužbene zahtjeve tužiteljice i naloži tužiteljici da tuženiku naknadi prouzročene troškove ovog parničnog postupka.

17. Nakon što je tuženik uz odgovor na tužbu dostavio traženu dokumentaciju tužiteljica je podneskom od 05.03.2025. postavila tužbeni zahtjev kojim traži da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnima odredbe ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula u CHF, promjenjiva kamatna, kao i odredbe čl.2.st.4, čl.7.st.1. u dijelu koji glasi „...obračunatoj po srednjem tečaju HNB-a važećem za CHF na dan plaćanja, čl.7.st.2. u cijelosti, te članak 23. toč. D) u dijelu koji glasi“...uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora, važećim u trenutku prijevremene otplate.“, toč. K) i R) u cijelosti, osim u dijelu da je tužitelju uručen otplatni plan, te naložiti tuženiku da joj isplati iznos od 7.200,00 eura sa zateznim kamatama tekućim od 15.04. 2007., kao i da joj naknadi troškove postupka sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude.

18. Na pripremnom ročištu 06.ožujka 2025. tužiteljica se očitovala da ona tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli te naknadi, međutim da se zahtjevom za isplatu potražuje isplata samo iznosa s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF te se potražuje naknada o uplaćenju naknadi za uvećane uplate prilikom otplate kredita.

19. Tuženik se na pripremnom ročištu 06.ožujka 2025. protivio preinaci tužbe prema podnesku od 05.03.2025.g., a sud je dozvolio preinaku tužbe, budući je to svrsishodno za konačno uređenje odnosa među strankama, a uz to tužiteljica do primitka dokumentacije, koju je zatražila prije podnošenja tužbe, a koju je tuženik dostavio uz odgovor na tužbu, nije niti mogla postaviti određeni zahtjev.

20. Tužiteljica ni u tužbi ni tijekom postupka nije postavila tužbeni zahtjev kojim potražuje određeni novčani iznos na ime plaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita.

21. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužiteljica je podneskom od 05. lipnja 2025. godine precizirala tužbeni zahtjev za isplatu zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF te s ove osnove potražuje iznos od 8.915,05 EUR s pripadajućim kamatama i ostala je kod zahtjeva za utvrđenje ništetnosti iz podneska od 05.03.2025..

22. U podnesku od 12. kolovoza 2025. g. tuženik se protivio preinaci tužbe, jer je tužiteljica navedenim podneskom povisila tužbeni zahtjev za iznos od 1.715,05 EUR, budući da umjesto iznosa od 7.200,00 EUR potražuje iznos od 8.915,05 EUR, pa stoga predlaže sudu donošenje rješenja kojim će se utvrditi kako preinaka tužbenog zahtjeva nije dopuštena.

23. Prije nego što je sud odlučio o preinaci tužbe, tužiteljica je na ročištu 17. rujna 2026. godine, ostala kod tužbenog zahtjeva pod I iz podneska od 05. ožujka 2025. g., ali je s obzirom na stav Vrhovnog suda RH iznesen u njihovoj revizijskoj odluci Rev-457/2025 od 27.05.2026. g., u skladu s istim postavila tužbeni zahtjev za isplatu na način da potražuje zakonske zatezne kamate na tečajne razlike koji iznos u kunama prema nalazu vještaka iznosi 58.061,22 kune a što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 7.706,05 eura sa zateznom kamatom od 14.06.2023. g. do isplate, a tuženik se protivio smanjenju tužbenog zahtjeva navodeći da se radi o povlačenju tužbe za smanjeni iznos tužbenog zahtjeva.

24. Kako je tužiteljica tužbeni zahtjev za isplatu u iznosu od 7.706,05 eura postavila prije nego je sud odlučio o preinaci tužbe kojom traži isplatu iznosa od 8.915,05 EUR, to je sve do trenutka postavljanja tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 7.706,05 eura, egzistirao tužbeni zahtjev iz podneska od 05. ožujka 2025. g. u visini od 7.200,00 eura, pa postavljanjem zahtjeva za isplatu u iznosu od 7.706,05 eura tužiteljica nije snizila tužbeni zahtjev (te se ne radi o djelomičnom povlačenju tužbe), već ga je povisila, a čemu se tuženik na ročištu 17. rujna 2026. g. nije protivio, već se upustio u raspravljanje, slijedom čega je predmetom ove odluke zahtjev za isplatu iznosa od 7.706,05 eura sa zateznom kamatom od 14.06.2023. g. do isplate.

25. U toku postupka pročitani su ugovor o namjenskom kreditu, kreditu br. 3208377201/07 dana 05.02.2007., Sporazum o konverziji u kredit uz valutnu klauzulu u EUR od 18.12.2015., Izračun konverzije, promet po kreditu, provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o., te je saslušana tužiteljica.

26. Tužbeni zahtjev djelomično je osnovan.

27. Nesporne su činjenice da su stranke 05. veljače 2007. godine sklopile ugovor o kreditu, broj 3208377201/07, kojim je tuženik kao kreditor, tužiteljici kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 100.000,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju HNB za CHF važećom na dan isplate kredita,

s redovnom promjenjivom kamatnom stopom koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,30 % godišnje, a koja je promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom tuženika. Rok otplate kredita ugovoren je na 20 godina s mjesečnim anuitetima u iznosu od 617,51 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju HNB-a važećem na dan plaćanja.

28. Nije sporno da su stranke dana 18.12.2025. godine zaključile Sporazum o konverziji u kredit uz valutnu klauzulu u EUR (dalje u tekstu: Sporazum o konverziji) kojim je temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 102/2015-dalje ZID ZPK/15) i pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita provedena konverzija kredita ugovorenog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kunski kredit s valutnom klauzulom u EUR.

29. Isto tako nije sporno da je u čl.5.navedenog Sporazuma utvrđeno da iznos preplate iz čl.4.st.1. Sporazuma (47.963,41 kn) prelazi zbroj anuiteta po kreditu u EUR preostalih na dan 30.09. 2015.godine te se tom preplatom podmiruje kredit u EUR u cijelost i da tužiteljica može slobodno raspolagati razlikom preplate .

30. Sporno je , u bitnome, jesu li ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi, te odredbe o naknadama i kakvi su učinci sklopljenog Sporazuma kojim je provedena konverzija kredita, neovisno o eventualnoj ništetnosti navedenih ugovornih odredbi.

31. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je ona 2007. g. namjeravala kupiti stan u Zagrebu za svoje privatne potrebe, a u to u vrijeme bila je zaposlena u Plivi koja je sa Zagrebačkom bankom d.d. imala sporazum prema kojem su zaposlenici Plive imali povoljnije uvjete kreditiranja. Stoga se ona kod tuženika raspitivala o kreditu i kredit s valutnom klauzulom u CHF joj je prezentiran kao najpovoljnija varijanta, jer je kamata bila najniža, pa se ona odlučila za taj kredit. Tužiteljica navodi da nju nitko u banci nije upozorio da bi joj rate mogle rasti zbog rasta tečaja CHF prema kuni i da joj nitko nije rekao da tečaj CHF puno jače oscilira od tečaja eura. Isto tako, nije upozorena da HNB ne štiti tečaj kune prema CHF kako to štiti prema euru. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu ona s bankom nije dogovarala pojedine odredbe ugovora već ju je dočekao gotov tekst ugovora. Sredstvima kredita kupila je stan za svoje privatne potrebe u kojem je stanovala dok nisam počela živjeti sa svojim budućim suprugom. Stan je u međuvremenu prodala, a prije toga ga je iznajmljivala samo nekoliko mjeseci . Tijekom otplate kredita rate su joj počele jako rasti zbog rasta tečaja. Kredit je konvertirala. Nadalje je navela da je njezino djevojačko prezime Žuvela i to je prezime imala u vrijeme podizanja kredita. Kredit je otplaćivala sama, a Nikša i Jordanka Žuvela su njezini roditelji i tužiteljica dozvoljava mogućnost da su oni uplatili za nju neku ratu kredita, iako se ona toga više ne sjeća. Navodi da je prilikom čitanja ugovora o kreditu najviše obraćala pažnju na to koji joj je iznos odobren i kolika će joj biti rata te nije posebno obraćala pažnju na odredbe o valutnoj klauzuli, iako zna što je valutna klauzula.

32. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice, jer je ona iskazivao logično i uvjerljivo, njezin iskaz je životan i u skladu je s dokumentacijom u spisu, napose s Ugovorom o kreditu u kojem je navedeno da se kredit odobrava za kupnju stana , te je iz ugovora vidljivo da

se radi o tipskom ugovoru, kakav je banka u to vrijeme sklapala s većim brojem korisnika, a tuženik ničim nije dokazao da se nije radilo o tipskom ugovoru, niti je predložio dokaze na ovu okolnost.

33.Kako je tužiteljica Ugovor o kreditu sklopila kao fizička osoba, za kupnju stana za privatne potrebe, to je tužiteljica prilikom sklapanja Ugovora imala status potrošača u skladu s odredbom čl. 3.st.1.t.1. Zakona o zaštiti potrošača (2003),(NN 96/03, 46/07, 79/07) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, (dalje ZZP-a/2003). Okolnost da je tužiteljica stan iznajmljivala nekoliko mjeseci ne utječe na svojstvo potrošačkog ugovora, jer je tužiteljica bila zaposlena u Plivi i stan je kupila izvan svoje profesionalne djelatnosti, a uz to tuženik ne bi s tužiteljicom sklopio Sporazum o konverziji da tužiteljica nije potrošač u skladu s odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju, jer se odredbe o konverziji kredita odnose na potrošačke ugovore.

34.Neosnovan je prigovor tuženika da tužiteljica nije aktivno legitimirana zahtijevati sve navodne preplate, jer da su uplate po navedenom kreditu vršene i od strane Jordanke i Nikše Žuvela, jer je tužiteljica sklopila ugovor o kreditu, te je stoga samo ona kao ugovorna stranka ovlaštena tražiti od tuženika povrat eventualno preplaćenih iznosa, a uz to iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da su Jordanka i Nikša Žuvela njezini roditelji, koji su uplate vršili za nju.

35.Temeljem odredbe čl. čl. 322. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 83/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 dalje -ZOO/05), ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva, ništetan je ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako Zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, a temeljem odredbe čl. 328. istog Zakona, pravo na isticanje ništavosti se ne gasi.

36.Nadalje, temeljem odredbe čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača (2003) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, nepoštena ugovorna odredba je ništava, a ništavost pojedine odredbe Ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

37.Temeljem odredbe čl. 81.st.1. navedenog Zakona o zaštiti potrošača, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema st. 2. istog čl. Zakona, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te ako zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a prema odredbi st. 4. istog čl.81. Zakona, ako trgovac tvrdi da se o

pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

38. Tuženik nije dokazao da je s tužiteljicom pregovarao o odredbama:

- članka.2.st.4. kojom se tužiteljica obvezala platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora,

- članak 23. toč. D) prema kojoj tužiteljica kao korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora, važećim u trenutku prijevremene otplate,

- članak 23. toč. R) prema kojoj korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani korisnika kredita izjavljuju kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz čl. 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijeком potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora.

39. Tužiteljici pak u vrijeme sklapanja ugovora nije bilo poznato koje bi to ona troškove i naknade i u kojem iznosu trebao platiti, jer je u ugovoru navedeno da se troškovi i naknade plaćaju prema Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, a u samom ugovoru nigdje nije navedeno koje će sve naknade i troškove tužitelj platiti i u kojem iznosu, a iz iskaza tužiteljice je utvrđeno je njoj uručen gotov tekst ugovora, te da ona nije mogao pregovarati o odredbama ugovora.

40. Pozivanje tuženika na njegove interne akte ne čini navedene odredbe ugovora jasnim i lako razumljivom prosječnom potrošaču kakav je bila tužiteljica. Uz to, u čl. 2.st.4. Ugovora nije navedeno na što se naknada odnosi, odnosno koje troškove tuženika tužitelj plaćanjem naknade podmiruje.

41. Tuženik u ovom postupku ničim nije dokazao da ugovorene naknade i troškovi iz čl.2.t.4. odgovaraju stvarnim troškovima, niti je dokazao na što se naknada iz čl.2.st.4. odnosi i na koji način je utvrđena njezina visina, kao i visina naknade iz čl.23.t.D), niti je tužiteljici kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani prilikom sklapanja ugovora i jasno i određeno ukazano koji se troškovi podmiruju plaćanjem te naknade.

42. Stoga su ništetne ugovorne Ugovora o kreditu br. 3208377201/07, koji je sklopljen između tužiteljice i tuženika dana 05.02.2007. godine i to :članak 2. st. 4. u cijelosti, članak 23. toč. D) u dijelu koji glasi "...uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora, važećim u trenutku prijevremene otplate."

43. Nadalje, iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da djelatnici tuženika prilikom sklapanja ugovora o kreditu njoj nisu objasnili posljedice valutne klauzule u CHF, slijedom čega

je ništetna i odredba članka 23. točka R) kojom je ugovoreno da korisnik kredita izjavljuje da je upoznat sa činjenicom da su sve obveze za povrat kredita vezane uz valutnu klauzulu i da potvrđuje da pristaje na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju tog Ugovora.

44. Naime, i ovu odredbu formulirao je tuženik, ista je bila unaprijed određena u tipskom ugovoru koji je tužiteljica potpisala i na čiji sadržaj ona nije mogla utjecati te je iz iskaza tužiteljice utvrđeno da njoj nisu objašnjeni svi rizici koji mogu proizaći iz promjene tečajnih odnosa CHF prema kuni. Stoga je i ova odredba Ugovora ništetna jer suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovodi do neravnoteže u odnosima ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača i slabije ugovorne strane, jer je tužiteljica, da bi mogla dobiti kredit koji joj je bio potreban za kupnju stana, pristala na ovu odredbu, iako ju tuženik nije upozorio na sve rizike valutne klauzule u CHF.

45. Slijedom navedeno valjalo je presuditi kao u izreci pod I. i utvrditi da su ništetne odredbe čl. 2. st. 4. u cijelosti, članak 23. toč. D) u dijelu koji glasi "...uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora, važećim u trenutku prijave otplate." i čl. 23. toč. R) u cijelosti.

46. Vezano uz zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 23. točka K) koja glasi: "na prava i obveze ugovornih strana primjenjuju se Opći uvjeti poslovanja Zagrebačke banke...potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njegovu primjenu te izrijeком potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih. Ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primijene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora." , potrebno je reći da nije sporno da je navedenu ugovornu odredbu formulirao tuženik, međutim tužiteljica nije navela zbog čega bi ova odredba bila ništetna, te nije ničim dokazala da bi navedena odredba imala za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njezinu štetu, jer primjena Općih uvjeta poslovanja tuženika ne znači sama po sebi neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužiteljice kao potrošača te je i inače u poslovanjima uobičajeno da se na ugovorne odnose stranaka primjenjuju Opći uvjeti poslovanja, a primjena Općih uvjeta poslovanja nije u suprotnosti s odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Stoga je valjalo odbiti zahtjev tužiteljice u dijelu u kojem on traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 23. točke K) osim u dijelu da je tužitelju uručen otplatni plan.

47. Nadalje, u odnosu na nepoštenu ugovornu odredbu o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF vođen sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je 4. srpnja 2013. donio

presudu poslovni broj P-1401/2012, kojom je, između ostalog, utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/2012, od 4. srpnja 2013. godine, u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva.

48. Nakon što je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske dana 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula), Vrhovni sud Republike Hrvatske je 03. rujna 2019. donio presudu poslovni broj Rev-2221/2018-11 kojom je, između ostalog, odbijena i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013.g., u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženik

kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženi postupio protivno odredbama, tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03) u razdoblju od 1. studenog 2004. godine do 6. kolovoza 2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. godine do 31. prosinca 2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 97/07, 12/15, 75/09, 79/09, 89/09, 33/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama ZOO-a.

49.Ovakve odluke u postupku zaštite kolektivnih interese i prava potrošača, prema odredbi članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 14 Poslovni broj: P-493/2023-27 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013;) odnosno članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 41/14), obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi nakade štete uzrokovane postupanjem tuženika, odnosno radi isplate.

50.Nadalje, i članak 502.c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 155/2023- dalje ZPP), određuje da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona / tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava/ da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

51.Međutim, u konkretnom slučaju zbog između stranaka sklopljenog Sporazuma o konverziji od 18.12.2015.g., obveza isplate eventualne razlike po osnovi tih nišetnih odredbi ne potpada pod direktni učinak navedenih presude P-1401/12 za zaštitu kolektivnih interesa potrošača.

52. Naime, nitko od stranaka ne dovodi u pitanje pravnu valjanosti predmetnog Sporazuma kojim je izvršena konverzija u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

53.Glede valjanosti ovakvog Sporazuma o konverziji Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio se u odluci poslovni broj Gos-1/2019 -36 od 3. ožujka 2020. donesenoj povodom oglednog postupka radi davanja odgovora na pitanje je li ugovor o konverziji koji je zaključen valjan unatoč tome što je tijekom postupka pravne zaštite kolektivnog interesa i prava potrošača utvrđena nišetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i nišetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

54.Na postavljeno je pitanje najviši sud dao je odgovor da sporazum o konverziji sklopljen na temelju ZID ZPK/15 ima pravne učinke i da je valjan u slučaju kada su

ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, slijedom čega je za rješenje konkretnog spora odlučno kakvi su pravni učinci ugovora o konverziji. Stoga je neodlučno što u vrijeme sklapanja predmetnog Sporazuma još nije bila donesena odluka Vrhovnog suda RH vezano uz ništetnosti ugovaranja valutne klauzule u CHF.

55. Važno je naglasiti i da Ustavni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/15 (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15) te je ocijenio da su oba zakona usklađena s Ustavom.

56. U navedenom je rješenju Ustavni sud Republike Hrvatske, pored dane ocjene formalne i materijalne ustavnosti, istaknuo da osporeni ZID ZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići, jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeren teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

57. Nije sporno da je predmetni Sporazum od 18.12. 2015. sklopljen sukladno glavi IV.a Konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, člancima 19.a do 19. i. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16), koja je dodana u tekst temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15- dalje ZID ZPK/15).

58. Dakle, tužiteljica je prihvatila ponudu tuženika koji je u skladu s ZID ZPK/15 bio dužan potrošaču ponuditi konverziju u propisanoj formi i sadržaju, a potrošač nije bio obvezan prihvatiti izračun konverzije niti s vjerovnikom sklopiti sporazum o konverziji. Pravo izbora bilo je na tužiteljici, pri čemu nije od utjecaja njezina pobuda za zaključenje tog sporazuma.

59. Iako se Vrhovni sud u citiranoj presudi poslovni broj Gos-1/2019-36 od 3. ožujka 2020. izričito ne izjašnjava o tome da li bi potrošači koji su konvertirali ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u CHF u ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u EUR imali pravo ostvarivati i kondemnatorne zahtjeve na temelju pravomoćnih utvrđenja iz kolektivne pravne zaštite kojima je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, može se reći da se sugerira da bi ostvarivanje takovih zahtjeva trebalo omogućiti onim potrošačima koji su zaključili ugovor o konverziji u suprotnostima s posebnim odredbama ZID ZPK/15, a što ovdje nije slučaj, pa čak tužiteljica ne iznosi tvrdnju da bi dodatak ugovoru bio suprotan tom Zakonu.

60. S druge strane Vrhovni sud navodi da je cilj tog Zakona bio otklanjanje nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i otklanjanja dužničke krize na osnovi jednokratne

i vremenski ograničene mjere u vidu konverzije u odgovarajuće kredite sklopljene u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR-ima, time da se radi o jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca koja se provodila na način da se potrošač koji je bio zaključio ugovor uz valutnu klauzulu u CHF stavi u položaj kakav bi imao da je zaključio ugovor o kreditu vezan u EUR.

61. Upravo iz tog razloga konkretni Sporazum o konverziji predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu kojeg je Ustavni sud u svojoj odluci U-III-3685/2015 od 4. travnja 2017. ocijenio suglasnim u Ustavom Republike Hrvatske.

62. Nadalje, budući da je tužiteljica sklapanjem tog Sporazuma o konverziji dovedena u poziciju u kojoj bi bila da je zaključila ugovor o kreditu u EUR, našla se u situaciji kao da ništetnih ugovornih odredbi uopće nije bilo, što je u skladu s Direktivom 93/13/EEZ od 5. travnja 1993, zbog čega je valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice kojim ona traži da sud utvrde ništetnima odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF.

63. To stoga što je sklapanjem Sporazuma o konverziji, riješeno pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, jer na to jasno upućuje odredba članka 19.c stavak 1. točka 2. i 3. ZID ZPK/15 kao i odredbe članka 19.c stavak 1. točka 4. i 5., koja uređuje pitanje načina iskorištavanja iznosa koji se odnose na prethodno izvršene uplate po osnovi osnovnog ugovora o kreditu.

64. Naime, članak 19.c stavak 1. točka 1., 2. i 3. ZID ZPK/15 određuje način konverzije tako da se:

"1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF,

3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. ovoga

stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta,".

65.U konkretnom slučaju u čl.4. Sporazuma o konverziji utvrđeno je da je prema izračunu konverzije zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF preračunat u EUR po srednjem tečaju HNB-a na dan uplate veći je od zbroja anuiteta po kreditu u EUR u skladu s otplatnim planom za kredit u EUR računajući do 30.09.2015., te njihova razlika na temelju Zakona predstavlja preplatu koja na dan 30.09.2015. iznosi 6.284,45 eura, (47.963,41 kn).

66.Nadalje, u čl. 5. Sporazuma o konverziji utvrđeno je da iznos preplate iz čl.4. prelazi zbroj anuiteta po kreditu u EUR preostalih na dan 30.09.2015.g., te se tom preplatom podmiruje kredit u EUR u cijelosti, a razlikom preplate korisnik kredita može slobodno raspolagati .

67.Dakle, uplate koje je izvršila tužiteljica kao potrošač po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu iskorištene su za podmirenje kredita u cijelosti i tužiteljica je razlikom koja je preostala mogla slobodno raspolagati.

68.Ovim, po stavu suda, nije narušena ravnoteža između tužiteljice kao potrošača i tuženika kao kreditora, s obzirom da je od odlučnog značaja već ranije istaknuta činjenica da je tužiteljica u skladu s odredbom članka 19.d ZID ZPK/15 informirana o posljedicama konverzije i da je u skladu s odredbom članka 19. e tog Zakona, imala mogućnost prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije.

69.Naime, za tuženika kao kreditora sadržaj odredbi Sporazuma o konverziji određen je ZID ZPK/15 i za njega predstavlja *ius cogens* kojeg je unaprijed odredio zakonodavac ,dok je tužiteljici kao potrošaču prepuštena odluka o tome hoće li ili ne prihvatiti ponudu s izračunom konverzije. Obzirom da je tuženik izvršio izračun konverzije na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZPK kojeg je tužiteljica prihvatila te je postignut sporazum o korištenju utvrđenih preplata, ne može se osporavati restitucijski učinak Sporazuma za tužitelju. Oni iznosi koje je tužiteljica otplatila, a koji prema obračunu konverzije iz čl. 19.c. ZPK predstavljaju preplatu, vraćeni su u imovinu tužiteljice tako da je tim iznosom kredit podmiren u cijelosti, a ostatkom je tužiteljica mogla raspolagati.

70.Kao što je već rečeno, odredbama čl. 19.a do čl.19.e ZPK je u cilju otklanjanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i otklanjanja dužničke krize, a na osnovi jednokratne i vremenski ograničene mjere u vidu konverzije kredita u valutu euro, predviđeno da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u odgovarajuće kredite denominirane u eure i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima. Kreditne institucije odnosno banke su temeljem navedenih odredbi ZPK bile obvezne postupiti po navedenom Zakonu dok su potrošači mogli sklopiti navedeni sporazum prihvaćajući konverziju, ili prijedlog banke sa izračunom konverzije ne prihvatiti već zadržati stari važeći kredit denominiran u CHF ili kredit denominiran u kunama s

valutnom klauzulom u CHF, u kojem slučaju se otplata kredita nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima.

71.Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, prema ocjeni ovog suda, zaključenjem Sporazuma o konverziji, koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 .Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužiteljica zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

72.Stoga je sklapanjem Sporazuma o konverziji, na koju ponudu tuženika je tužiteljica svojevolumno pristala, nastala nova pravna osnova temeljem koje su oni anuiteti koji su preplaćeni iskorišteni za podmirenje kredita . Slijedom navedenog prema mišljenju ovog suda tužiteljica koja je sklopila Sporazum o konverziji iz članka 19.e. ZID ZPK, nakon sklapanja tog Sporazuma nema pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, koji bi predstavljali možebitnu razliku između ukupnog iznosa koji bi joj pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK/15.

73.Međutim, tužiteljica u tužbi i preciziranim tužbenim zahtjevom traži zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli. Prema pravnom shvaćanju ovoga suda taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15, pa je u osnovan zahtjev tužiteljice na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO.

74. Dakle, tužiteljici pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita (30. rujna 2015.) zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužiteljica plaćala više od početnog tečaja . Kod toga je također potrebno dodati da tužiteljici te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Sporazumom o konverziji na temelju ZID ZPK/15.

75.Ovakvo pravno shvaćanje zauzeto je i u odluci proširenog vijeća od trinaest sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-457/2025-21 od 27.svibnja 2026.godine:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

76.Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Zrinka Ručevića iz Ručević vještačenja d.o.o. utvrđeno je da :

- ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila tada razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1.4.2007.) do izračuna konverzije (30.9.2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme isplate kredita, iznosi ukupno 15.280,89 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi dani su u stupcu "k" Tabele 1 iz nalaza (pozitivni iznosi razlika),

- nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30.9.2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30.9.2015. (manje priznati iznos preplate) iznosi **16.621,09 EUR** (konvertirani iznos) (15.280,89 glavnice i 1.340,20 EUR dospelih nepodmirenih zateznih kamata),

- ako se promatraju svi iznosi (i pozitivni i negativni, prebijeno) tada o razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1.4.2007.) do izračuna konverzije (30.9.2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme isplate kredita, iznosi ukupno 15.191,17 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa); pojedini mjesečni iznosi dani su u stupcu "k" Tabele 1 iz nalaza,

- nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30.9.2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30.9.2015. (manje priznati iznos preplate) iznosi 16.441,30 EUR (konvertirani iznos) (15.191,17 EUR glavnice i 1.250,13 EUR dospelih nepodmirenih zateznih kamata),

- tuženik je u konkretnom slučaju prilikom konverzije uzeo u obzir sve odredbe Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koje su regulirale način konverzije kredita denominiranih u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR,

- prema izračunu konverzije, zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB-a na dan uplate, veći je od zbroja anuiteta po kreditu u EUR u skladu s otplatnim planom za kredit u EUR, računajući do 30.9.2015. i njihova

razlika, na temelju Zakona predstavlja preplatu koja je prema Sporazumu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) Konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, na dan 30.9.2015. iznosila 47.963,41 kn,

- tuženik tužiteljici prilikom uvećanih uplata 18.2.2011., 4.6.2011. i 16.6.2011. nije obračunao i naplatio naknade.

Nadalje, prema rekapitulaciji na dan 30. rujna 2015. (preplata) tečajne razlike iznose 115.133,79 kn, zatezne kamate na tečajne razlike iznose 58.061,22 kn, a preplata po konverziji 47.963,41 kn.

77. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Ručevića, jer je isti izrađen od strane stalnog sudskog vještaka, po pravilima struke, temeljem vjerodostojne dokumentacije, vještak je nalaz i mišljenje izradio prema zadatku suda, a stranke nisu prigovarale njegovom izračunu.

78. Prigovor zastare nije osnovan.

79. Naime, prema „Objedinjenom pravnom shvaćanju“ donesenom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluka kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Nije sporno da je tužba za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetnu poslovni broj P-1401/12 podnesena 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare, te je zastara ponovno počela teći 14. lipnja 2018. kada je presuda u postupku kolektivne zaštite potrošača vezano uz valutnu klauzulu postala pravomoćna, a tužba u ovom predmetu podnesena dana 14. lipnja 2023. godine.

80. Dakle, od dana 14. lipnja 2018. pa do dana podnošenja tužbe u ovom postupku 14. lipnja 2023.g. nije protekao rok zastare od 5 godina propisan člankom 225. ZOO-a. Nije u zastari ni precizirani tužbeni zahtjev, jer je zastara prekinuta podnošenjem tužbe u ovom predmetu, pa je prigovor zastare neosnovan.

81. Slijedom svega navedenog osnovan je precizirani tužbeni zahtjev za isplatu koji se odnosi na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu zbog valutne klauzule u CHF za razdoblje od dana sklapanja ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu, bez oduzimanja preplate utvrđene u konverziji, koje prema nalazu (stupac "I" Tabele 1 nalaza) i rekapitulaciji vještaka Ručevića,

iznose 58.061, 2 HRK, a što po fiksnom tečaju konverzije 1 EURO =7,53450 HRK iznosi 7.706,05 eura.

82.Temeljem odredbe čl. 31.st. ZOO-a na dospjele, a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to određeno zakonom, a prema st.2. istog članka, na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu .

83.Stoga je valjalo presuditi kao u izreci pod II. i naložiti tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 7.706,05 eura sa zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe (14.06.2023.g.), jer je tog dana podnesen zahtjev za isplatu glavnice i kamata.

84.Odluka o visini stope zatezne kamate temelji se na odredbi čl. 29.st. 2. ZOO-a.

85.Odluka o trošku temelji se na odredbi čl.154.st.5., 155. i 156.st.1.ZPP-a.

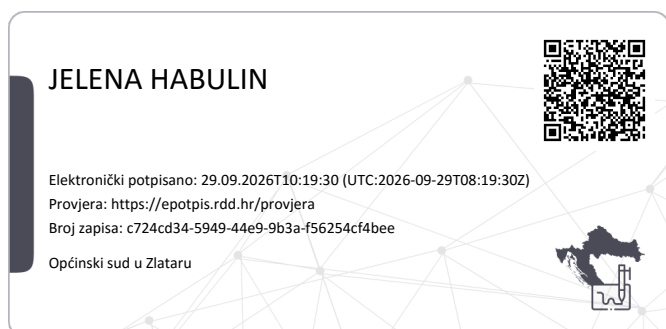
86.Kako je ročište za glavnu raspravu zakazano za dan 11.lipnja 2026.g.u 12, 15 sati odgođeno zbog bolesti tužiteljice, to je tužiteljica temeljem odredbe čl. 156.st.1.ZPP-a neovisno o ishodu postupka dužna tuženiku naknaditi troškove pristupa njegovog punomoćnika na ovo ročište , jer tužiteljica nije pravovremeno obavijestila sud o svojoj bolesti, zbog čega je punomoćnica tuženika pristupila na ovo ročište , pa je u skladu s Tbr.9.t.5.OT-e tužiteljici naloženo da tuženiku za pristup pun. na ovo ročište naknadi troškove u iznosu od 50,00 eura, uvećano za PDV u iznosu od 12,50 eura ili ukupno 62,50 eura.

87.Budući da tužiteljica u odnosu na precizirani tužbeni zahtjev nije uspjela samo s neznatnim dijelom svojeg zahtjeva, a zbog kojeg dijela nisu nastali posebni troškovi to je tuženik dužan naknaditi tužiteljici u cijelosti troškove postupka, osim troškova iz čl.156. ZPP-a obrazloženih pod 86. ove presude. Troškovi tužiteljice sastoje se od troška sastava tužbe za što je tužiteljici prema Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika (dalje OT-e) odmjereno 200,00 eura, sastava obrazloženih podnesaka od 05.03.2025., 05.06.2025., 26.08.2025.i 28.04.2026., svaki prema Tbr. 8. t. 1.OT-e, u iznosu od 200,00 eura, te zastupanja na ročištima 06.03.2025 i 17.09.2026.g., prema Tbr. 9. t. 1. OT-e, svako u iznosu od 200,00 eura , pa su troškovi zastupanja 1.400,00 eura na što je priznat PDV u iznosu od 350,00 eura. Na ime predujma za plaćeno financijsko vještačenje tužiteljici je odmjereno 400,00 eura, te su troškovi tužiteljici dosuđeni u ukupnom iznosu od 2.150,00 eura.

88.Odluka o kamatama na trošak temelji se na odredbi čl. 151. st. 3 ZPP-a.

89.Slijedom navedenog, presuđeno je kao u izreci.

U Zlataru, 29.rujna 2026.

S u d a c

Jelena Habulin

Uputa o pravnom lijeku!

Protiv presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dn-a:

1. punomoćnik tužitelja
2. punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-d4575**

Kontrolni broj: **0fc9a-3b44d-49d57**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.